

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Пазарджик, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско
дело № 20235200500029 по описа за 2023 година

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение №1293/15.04.2022г., постановено по гр.д.
№20215330107109/2021г. по описа на РС- П. е признато за установено в
отношенията между страните по делото, че В. Д. С., ЕГН *****, дължи
на Етажната собственост на сграда с административен адрес: гр.П., бул.“С.П.“
№1, с Председател на управителен съвет П. В. В., сумата от 244,84лв.-
главница, представляваща разходи за управление и поддържане на общи
части в сградата в режим на етажна собственост за периода юни 2019г.-
януари 2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на
заявлението в съда на 25.02.2021г. до окончателното изплащане, като е
отхвърлена претенцията за разликата над 244,84лв. до 259,40лв., за които е
била издадена Заповед №2351 от 02.03.2021г. за изпълнение на парично
задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№3695/2021г. по описа на РС- П..

Осъдена е В. Д. С., с ЕГН *****, да заплати на Етажна
собственост на сграда с административен адрес: бул.“С.П.“ №1, с
Председател на Управителен съвет П. В. В., сумата от 613,52лв.- разноси по
настоящото и заповедното производство.

Против това решение, с което е уважен предявения установителен иск е постъпила въззивна жалба от В. Д. С..

Твърди се в същата, че обжалваното решение е неправилно, постановено в противоречие с материално правни и процесуално правни норми и задължителна съдебна практика.

Визира се, че съдът дължи произнасяне в рамките на заявения в исковата молба предмет на делото и формулирания петитум, като е длъжен да обсъди и да даде отговор на всички доводи и възражения на страните и приложи правните норми от значение за разрешаване на спора.

Счита се, за основателни възраженията по които съдът не се е произнесъл. В тази насока се сочи, че представителната власт на председателя на УС по реда на чл.23, ал.4 от ЗУЕС е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на иска и условие за валидност на извършените от и спрямо представителя действия, за които съдът следи служебно. Приема се, че съдът не се е произнесъл, има или няма представителна власт П. В. В..

По отношение на съдебно- счетоводната експертиза се визира, че в него няма нищо счетоводно и експертно.

Твърди се, че в исковата молба не се съдържат ясни и категорични твърдения, ангажиращи отговорността на жалбоподателката за заплащане на фактически направени разходи, като тази претенция присъства имплицитно в представените доказателства и заключение на ССЧЕ.

Приема се, че е недопустимо, съдът да постанови осъдително решение по предявен установителен иск, като го разгледа, на основание, което не е посочено от ищеца.

Счита се, че задължавайки ответницата да заплати действително направени разходи, съдът е излязъл извън пределите на правния спор, с който е бил сезиран и е постановил недопустимо решение.

Визира се, че неправилно съдът е приел, че правомощието на общото събрание по чл.11, ал.1, т.5 от ЗУЕС е да определи реда и начина на разпределението на доходите. В този смисъл се сочи, че правомощието на общото събрание, съгласно чл.11, ал.1, т.5 на ЗУЕС е да определя размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите

части, а реда и начина на разпределянето им е определен в чл.51 от ЗУЕС. Ирелевантна в спора за вземане е посочената в решението разпоредба на чл.40, ал.3 от ЗУЕС, която има действие до произнасяне на съда по иск по чл.40, ал.1 от ЗУЕС.

Твърди се, че районният съд не е обсъдил своевременно заявените релевантни възражения, не се е произнесъл по заявената и правна теза, отричаща спорното право, което е особено тежък порок на решението, водещ до очевидна неправилност поради нарушение принципите на правовия ред и основополагащите правила на гражданското съдопроизводство- състезателно начало и равенството на страните, с които законодателят гарантира правото на съдебна защита. Неспазването на тези принципи пречатства възможността на страната да упражни процесуалните си права и я лишава от правото на справедлив процес. Постановеното в нарушение на тези основополагащи правила решение е очевидно неправилно.

Сочи се, че допуснатият порок на обжалваното решение не може да бъде отстранен от въззивната инстанция, поради отсъствие на произнасяне от районния съд, по наведените възражения и правни доводи, затова се и иска делото да се върне за ново произнасяне.

В режим на евентуалност се моли, на основание изложеното, да се уважи въззивната жалба и се отмени решението на РС- П. и се постанови друго с което се отхвърли предявения иск.

Моли се за присъждане на разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от адв.В. З., в качеството му на пълномощник на Етажна собственост с адрес: гр.П., бел.“С.П.“ №1, представлявана от Председателя на УС П. В. В..

Твърди се в същия, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. В този аспект се сочи, че при постановяване на решението, съдът е изложил мотиви, в който е посочил и цитирал събраните по делото доказателства, правилно и законосъобразно ги е тълкувал, отговорил е мотивирано на всички възражения, направени в течение на производството от ответницата и в крайна сметка е достигнал до извода, че за последната е налице задължение за плащане на вноски за поддържане на общите части на сградата, съобразно изискванията на чл.51 от ЗУЕС.

Сочи се относно възражението за активната легитимация на

Председателя на етажната собственост не е взето предвид, тъй като със самата искова молба са приложени доказателства относно качеството на подписалото я физическо лице. Твърдението във въззивната жалба, че мандатът на този Управителен съвет, респ. неговия Председател е изтекъл, не може да се вземе предвид, тъй като ответницата не е установила друго представителство, което да подкрепи това възражение.

Относно възражението касаеща допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се твърди, че то се прави с фактически твърдения по констатираните от експерта резултати, а не с процесуални нарушения. В този случай оспорването на резултатите от експертизата е следвало да стане при изслушване на експерта в съдебно заседание при приобщаването на заключението на експерта към доказателствата по делото.

Визира се, че по отношение на приетото заключение следва да се отбележи, че първоинстанционният съд се е съобразил с правилото на чл.202 от ГПК и при съпоставянето на показаните резултати от изследването на експерта е възприел различен подход от последния. В този смисъл, съдът е направил комплексна оценка на доказателствата и е взел решението въз основа на получените от него резултати, а не от посоченото от ищеца или от експерта.

Относно останалите възражения по въззивната жалба се приема, че те представляват посочена съдебна практика, която няма пряко отношение към спора и не представляват конкретни възражения за неправилност на съдебното решение, но които може да се възрази.

Искането е да се остави без уважение подадената въззивна жалба и се потвърди решението в неговата обжалвана част.

Моли се за присъждане на разноски.

С Определение №7593/13.07.2022г., постановено по гр.д. №20215330107109/2021г., по описа на РС- П. е изменено Решение №1293 от 15.04.2022г., постановено по гр.д.№7109/2021г. по описа на РС- П., в частта за разноските, като е намалена присъдената на ищеца Етажна собственост на сграда с административен адрес: гр.П., бул.“С.П.“ №2, с Председател на Управителен съвет П. В. В., сума от 613,52лв. на 160,46лв.

Против това определение е постъпила частна жалба от адв.В. З., в качеството му на пълномощник на Етажна собственост с адрес: гр.П.,

бул.“С.П.“ №1, представлявана от Председателя на Управителния съвет.

Твърди се, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно. В този смисъл се излага несъгласие със становището на първоинстанционния съд, че извършването на разходи за процесуален представител не е доказано по искания от него начин.

Счита се, че ако във фактурата са налични всички данни за формирано съгласие, тя представлява договор, а ако са налице, намиращи се в една разписка- размер, начин и място на плащане, то е налице доказателство за извършването на посочените във фактурата разноси.

Искането е да се отмени постановеното определение и се остави без уважение искането на ответницата за изменение на постановеното решение в частта му за разноските.

В срок на тази жалба е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- В. Д. С..

Твърди се в същият, че определението на съда е постановено при спазване на задължителните указания в т.1 от ТР №6/2012г. от 06.01.2013г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които, за да бъдат присъдени разноси на страната, тя следва да докаже действителното им плащане.

Визира се, че съдът правилно е преценил, че липсват доказателства за реално направено плащане на претендираните от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение, като абсолютна предпоставка за присъждането му.

В този смисъл се излагат съображения.

Искането е да се приеме, че ищецът не е доказал действително плащане на фактурираните разноси, съгласно задължителното условие за присъждането им и да се остави без уважение подадената частна жалба с потвърждаване на атакуваното определение.

В съдебно заседание, жалбоподателката С., редовно призована не се явява. От страна на същата е постъпило писмено становище в което се поддържат изцяло наведените в отговора по чл.131 от ГПК и във въззивната жалба възражения. Претендират се разноси в размер на 25лв.- съдебна такса.

За ответникът по жалбата- Етажна собственост на Сграда ЕООД, с представител П. В. В., редовно призовани, законен представител не се явява.

От страна на процесуалния представител на същия- адв.З. е постъпило писмено становище, в което се поддържа отговора на въззивната жалба. Моли се последната да се остави без уважение и се потвърди постановеното първоинстанционно решение, съобразно изложеното в отговора на исковата молба.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и поотделно, съдът приема за установено следното:

Производството по делото пред първоинстанционният съд е образувано по искова молба на Етажна собственост на сграда с административен адрес: гр.П., бул.“С.П.“ №1, представлявана от Председателя на управителния съвет П. В. В., срещу В. Д. С., с която се иска установяването на задължения в размер на 259.40лв. за управление и поддръжка на общите части на сградата за периода юни- декември 2019г., януари- декември 2020г. месец януари 2021г., за които е била издадена заповед за изпълнение.

Твърди се от страна на ищецът, че на 20.03.2018г., ОС на ЕС взело решения за определяне на дължимите от ЕС суми и за начините на определянето им, като функцията е възложена на УС. Посочено е, че месечната вноска се определя като възстановителна на база заплатените разходи за преходния месец.

Искането е да се установява тези задълженията.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от страна на ответницата е постъпил отговор на исковата молба. В него, последната оспорва претенцията. В тази насока се излагат съображения относно представителството на ЕС.

Възразява се, че приложените документи за определяне размера на месечните вноски са частни и няма обвързваща съда доказателствена сила.

Визира се, че компетентен да определя вноските за поддръжка и управления на общите части е ОС на ЕС, като това решение следвало да се обективира в протокол. Предвид взетото през 2018г. решение на ОС за начина на определяне на вноските се счита, че всеки месец общото събрание е следвало да одобрява направените разходи и да определя размера. Вместо това, размерът се определял от УС.

Приема се, че съгласно ЗУЕС, ответницата дължи изпълнение

единствено на решенията на ОС на ЕС.

Искането е да се отхвърлят претенциите.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Видно Заповед за изпълнение №2351 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК издадена във връзка с подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК с вх.№9271/25.02.2021г. подадено от Етажна собственост, с адрес: гр.П., бул.“С.П.“ №1 срещу длъжника В. Д. С. е разпоредено последната да заплати на заявителя-кредитор следните суми: 259,40лв.- незаплатени месечни вноски към етажна собственост по чл.51, ал.1 от ЗУЕС за ап.43, бул.“С.П.“ №1, гр.П. за периода м.юни- м.декември, вкл.; месец януари- месец декември 2020г. вкл. и м.януари 2021г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК- 25.02.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и разноските по делото в размер на 25лв. за държавна такса и 180лв.- адвокатско възнаграждение.

От Възражение с вх.№17740/12.04.2021г. подадено от В. Д. С. се установява, че същата е заявила, че на основание чл.414 от ГПК не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение. В тази връзка е постановено Разпореждане №6483 от 13.04.2021г., с което заповедният съд е приел възражението на С. в срока по чл.414 от ГПК срещу издадената заповед по чл.410 от ГПК, като е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си по чл.415, ал.1, т.1 от ГПК в едномесечен срок от съобщаването, като представи доказателства за това.

Видно от Писмо с изх.№ОП10-24032/25.08.2021г. на Община П.- район Централен се установява, че последното постъпил уведомление по чл.46б от ЗУЕС за сграда режим на етажна собственост, находяща се в гр.П., бул.“С.П.“ №1 е подадено от П. В. В., като Председател на управителния съвет на етажната собственост с вх.№№_ РЕС-Ц-1924/6/ /07.06.2018г. на Общо събрание, проведено на 29.05.2018г. за срок от две години.

Няма спор по делото, че ответницата е собственица на самостоятелен обект- ап.43 в сградата на Етажната собственост на посочения по- горе адрес. Като такава същата е вписана в Книгата за собствениците на 03.05.2010г.

Видно от Протокол на ОС от 20.03.2018г. е взето решение за разделяне

на обслужването на ЕС, като разходите за поддръжка и управление на общите части бъдат със самостоятелно финансиране, като се прилагат правилата на чл.51 ЗУЕС. В изпълнение на това решение, УС на ЕС е започнал да изчислява задълженията съобразно конкретните стойности на разходите и обитателите. В тази насока са представени подробни отчети за включените суми, които се отнасят за ел.енергия, почистване, възнаграждения на касиер и председател, абонаментно обслужване на асансьори, телефон и други, включвани за отделни месеци. На тази база, всеки месец е била изчислявана общата стойност на вноските, които следва да прави всеки от собствениците, обитателите и ползвателите, съобразно данните за техния брой. За ответницата, като собственик на обекта са отчетени двама обитатели, което се потвърждава от представения лист от книгата на собствениците.

За установяване кои точно са тези разходи, ищцовата етажна собственост е представила протоколи за извършени разходи за управление и поддръжане на етажната собственост, изготвени от касиера и УС, в които подробно са описани основанията и размера им. Всички описани разходи са свързани с поддръжка и управлението на общите части и са дължими от етажните собственици.

По делото са приложени документи за всеки месец от посочения в исковата молба период- 20 броя и съдържащи: Отчети за извършени разходи за управление и поддръжка на общи части на ЕС; Протоколи за извършена проверка на броя на живеещите в ЕС; Списъци на собственици, обитатели, ползватели и техните семейства; Съобщения за размер на дължима месечна вноска.

От представен по делото протокол от 02.06.2010г. се установява, че ОС на ЕС е взело решение за определяне на възнаграждение на председателя на УС и на касиера.

Видно от Покана до В. Д. С. се установява, че във връзка с нейно задължение по чл.51 от ЗУЕС, към момента от справка на касиера на ЕС, същата дължи обща стойност от 245,40лв.- вноски за „Управление и поддръжка на общите части“ за месеците май- декември 2019г., януари- декември 2020г. Поканата е връчена надлежно на С. на датата 02.02.2021г.

Видно от заключението на съдебно- счетоводната експертиза се установява, че за периода м.06.2019. до м.01.2021г. включително по

партидата на ап.43 са начислявани месечни вноски задвама обитатели на жилището. За процесният период, броят на собствениците, обитатели, ползватли и техните семейства на живеещи в ЕС- гр.П., бул.“С.П.“ №1 е определян ежесмесечно, съгласно изготвяни месечни списъци, обобщени в месечни протоколи. Месечната вноска за едно лице е определяна на база разходите и броя на обитателите от предходния месец, а окончателният й размер е обявяван ежесмесечно чрез отпечатано съобщение. Изчислената реална месечна вноски за един обитател се отклонява в порядъка +/- 0,33лв., с изключение на м.11.2020г., когато реалната месечна вноска за един обитател е 6,81лв., а за същия месец в съобщението е обявена стойност 6,20лв. /отклонение 0,61лв./

За периодът м.6.2019г. до м.01.2021г. включително, начислените за ап.43 разноски са на обща стойност 259,40лв. При проверката не са представени документи за плащане на задължение за ап.43, отнасящи се за процесния период.

Посочено е, че непогасените вноски на ответницата, изчислени за ап.43, за периода м.06.2019г. до м.01.2021г. включително са на обща стойност 259,40лв., изложени за всеки месец и общо в колона 9 на приложената към заключение таблица 1.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По отношение на подадената въззивна жалба.

В изпълнение разпоредбата на чл.267, ал.1 от ГПК, настоящият съдебен състав извърши проверка на депозираната въззивна жалба и констатира, че същата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

При извършване на въззивен контрол на обжалваното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението в негота обжалвана част е правилно и като такова следва да бъде потвърдено, а жалбата се явява неоснователна. В останалата му отхвърлителна част за разликата от 244,84лв. до размера от 259,40лв., първоинстанционното решение не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е и влязло в законна сила.

В настоящия случай, първоинстанционният съд въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти, правилно е определил правната квалификация на предявения иск, като такъв по чл.422, във вр. с чл.415 от ГПК.

В конкретният казус, настоящата инстанция не приема направените във въззивната жалба оплаквания за неправилност и незаконосъобразност за основателни. Основанието за това, е че въззивният съд след подробно обсъждане на събраните в производството доказателства, достига до същите правни изводи изведени от първата инстанция.

В този аспект няма основание последната да не приеме изцяло доводите на районния съд в тази насока, които не счита да ги преповтаря, като ги препраща по смисъла на чл.272 от ГПК.

В случая не следва да се приема за основателно възражението в насока, че относно липсата на представителна власт на Председателя на Етажната собственост, тъй като е налице изтичане мандата на избрания УС, съответно на председателя му.

Не може да има спор, че съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗУЕС, изпълнителният орган на етажната собственост е управителен съвет (управител). Съответно ал.2 от този член визира, че Управителен съвет (управител) се избира за срок до две години, като в алинея 4 се сочи, че членовете на управителния съвет избират от своя състав председател.

Факт е, че съгласно представения протокол от ОС на ЕС за избор на управителен съвет е избран на ОС на ЕС на 29.05.2018г. за срок от две години, а председателя на УС е избран с решение на УС от 01.06.2018г., обявен в Община П. на 07.06.2018г., т.е. данни от които следва да се приеме, че мандата на УС на ЕС и Председателя изтича май месец 2020г.

Факт е, че делото е заведено през 2021г.

Независимо от така констатираното настоящата инстанция не следва да приема, че е налице липса на активна легитимация на избрания Председател на УС на ЕС. Основанието за това се извежда от разпоредбата на чл.22, ал.1 от ЗУЕС, съгласно която, Управителният съвет (управителят) продължава да изпълнява функциите си до избора на нов управителен съвет (управител). Доказателства в насока, че по делото има нов Управителен Съвет, респ. Управител на ЕС, на практика по делото не са налице. Реално избрания УС от

ОС на ЕС от 29.05.2018г., впоследствие Председател на ЕС има съответните правомощия да предяви процесния иск.

Не могат да се приемат за основателни възраженията в насока, че в представеното заключение няма нищо счетоводно и експертно. В този аспект следва да се посочи, че страните по делото в проведеното съдебно заседание от 15.03.2022г. не са възразили по приемането на същото, като не са правили искания в насока несъгласие със същото. Следва да се посочи, че първоинстанционният съд правилно се е съобразил с правилото на чл.202 от ГПК и при съпоставянето на показаните резултати от изследването на експерта е възприел точните цифри в разходите на ЕС за предходните месеци показани в колона 7 от заключението, а не закръглените такива, посочени в колона 8. Действително, вещото лице се позовава на представени му отчетни документи от ЕС, но в нито един момент в процеса ответницата не оспорва истинността на същите.

Относно възражението в насока, че ищецът неправилно се позовава на решение на общото събрание от 20.03.2018г., като акт правопораждащ вземането, то настоящата инстанция не приема същото за основателно.

Съгласно разпоредбата на чл.6, ал.1, т.10 от ЗУЕС, собствениците са длъжни да заплащат разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата.

На основание чл.11, ал.1, т.5 от ЗУЕС, Общото събрание на Етажната собственост определя размера на паричните вноски за разходите за управлението и поддържането на общите части на сградата.

Категорична е разпоредбата на чл.38 от ЗУЕС, че решенията на общото събрание на етажната собственост подлежат на изпълнение, като тази изпълняемост е предвидена независимо от уредената в чл.40, ал.1 ЗУЕС възможност всеки собственик да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание по съдебен ред.

Нормата на чл.40, ал.3 от ЗУЕС визира, че подаването на молбата за отмяна на решение на общото събрание не спира изпълнението на решението, освен ако съдът не постанови друго.

По делото, не се установява да е било постановено такова спиране, поради което за управителния съвет е възникнало задължение да определя вноските за поддръжка на общите части съгласно новоприетия ред, а за

етажните собственици да заплащат изчислените, съгласно чл.51 ЗУЕС суми.

Действително претенцията е обоснована с посоченото по- горе решение на общото събрание на етажната собственост и възникналите въз основа на тях неплатени задължения от страна на въззиваемият, които са подробно описани в исковата молба и обжалваното решение на първата инстанция. В тази насока няма и спор. На практика, следва да се прецени доколко този акт на основния орган на управление на етажната собственост- Общото събрание по чл.10, т.1 от ЗУЕС са обвързващи и са станали част на правния мир,за да могат да задължат и въззиваемия.

Решенията на общото събрание на етажната собственост имат особен статут, тъй като не са правни сделки, не са и административни актове. Съответно същите не са подчинени на режима на ЗЗД, респ. на АПК.

Тези актове на управление на етажната собственост се формират от успоредни волеизявления на мнозинството от присъстващите на събраниято, насочени за постигане на определена цел, а не от насрещни съвпадащи волеизявления, както е при сделките. При решенията на етажната собственост няма насрещни права и задължения, както при сделките, които трябва да съвпадат. Тези решения са особени многостранни актове, взети от неперсонифицирана група лица, насочени към постигане на обща цел, свързана с управлението на етажната собственост. Поради това субективните им предели на действие са различни и значително по- широки от тези на многостранните сделки. След влизането в сила решенията на етажните собственици стават задължителни за всички тях, дори и за гласувалите против или неприсъствалите, включително и за лицата, които на по- късен етап ще станат етажни собственици или обитатели. Респективно това им действие не се прилага за лицата които след вземането им, са загубили качеството на етажен собственик или обитател на етажната собственост, предмет на управленското решение. Следва да се посочи, че в отлика от тази същност на решенията на общото събрание на етажната собственост, многостранната сделка не обхваща като персонален обхват, лице което не е съгласно с обективизираната воля на останалите лица по нея. Така например решенията за учредяване на гражданско дружество и за работите на дружеството се вземат със съгласие на всички съдружници, предвид чл.357 и сл. от ЗЗД.

Този тип решения обуславя и особени контрол за спазването им. За

разлика от нищожността на сделките, на която може да се позове всяка страна и заинтересовано лице безсрочно, контролът за законосъобразност на решенията на етажната собственост е по реда на исковото съдебно производство, като предявяването на конститутивния иск е ограничено срок. Този срок е процесуален и е преклузивен, като тече от уведомяването на активно легитимираните да го упражнят лица, строго ограничени /*numerus clausus*/ от закона до собствениците- чл.40, ал.1 от ЗУЕС.

В настоящия случай не са налице доказателства, такъв контрол не е осъществен от който и да е от активно легитимираните лица върху процесното решение, въпреки възможностите за това и твърдението на ищеца в подадената от него искова молба. В случая дори и някой да не е бил известен надлежно по ЗУЕС, то ответника е научил за това при връчване на документите от заповедното производство.

Следва да се има предвид както се посочи, че тази защита се осъществява надлежно чрез конститутивния иск по чл.40 от ЗУЕС, какъвто очевидно няма предявен. Дори и да има такъв, решението се прилага до изричната му отмяна от съда с влязло в сила решение, каквото също не е налице.

Извън определения от закона срок не може да се иска отмяна нито на нищожните, нито на незаконосъобразните решения. В случая е неприложимо правилото, че нищожност може да се установява без срок. Това е така, тъй като ограничението на срока за съдебен контрол е функция на обстоятелството, че и изпълнението на решенията е свързано със срок- чл.38 от ЗУЕС, уредена е специална процедура за изготвяне и оспорване съдържанието на протокола и за уведомяване на собствениците и обитателите за взетите решения.

Определянето на преклузивен срок за иска по чл.40 от ЗУЕС е породено от това, че тези решения засягат широк кръг лица и отношения, включително и с трети лица, което изисква сигурност и бързина, включително и при изпълнение на решенията.

Взетите процесни решения на общото събрание на етажната собственост следователно подлежат на изпълнение, съобразно чл.38 от ЗУЕС, като обвързват всички етажни собственици, вкл. и въззиваемият, като преценката дали са законосъобразни или нищожни е недопустима по косвен

път. Поради това е ирелевантно доколко са истински или неистински и всички свързани с тези решения документи, като покани за събрания, известия за протоколи и т.н. тъй като същите по същество касаят законосъобразността им, която е обект на проверка в нарочното исково производство по чл.40 от ЗУЕС.

В настоящия процес не може да се осъществяват права по контрол на решенията на общото събрание на етажната собственост, за които е предвиден особен исков ред. Тези права принадлежат на съответните собственици и е само в тяхна дискреция да ги упражнят. След като не са сторили това, значи са приели разпореденото с тези актове на ОСЕС. Следва да се посочи и че обективно не се извеждат основания за нищожността на процесното решение на ОСЕС.

В случая процесното решение е влязло в законна сила, същото е взето в съответствие с императивната разпоредба на чл.51, ал.1 от ЗУЕС визираща, че разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост се разпределят поравно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства независимо от етаж, на който живеят.

Действително в процесното решение на общото събрание не са индивидуализирани конкретни месечни вноски. Изрично обаче следва да се отбележи, че в него е визирано следното: в т.ІІІ- Общото събрание е разделило дейността и разходите на УС по обслужване на общите части на ЕК, както следва: 1.Дейности по ремонт на общите части на сградата, съгласно чл.48, 49, 50 ЗУЕС; 2.Дейности по управление и поддръжка на общите части /консумативни разходи/, съгласно чл.51 ЗУЕС; 3.Приемане решение 10% от нетния наем от всички общи помещения да се заделя за фонд „Ремонт“. Съществен момент в случая се явява визираното в т.4 касаещо приемане на вътрешни правила по управление и поддръжка на общите части, прилагайки чл.51 от ЗУЕС- срок и място на плащане, публикуване ежемесечно информация от технически и финансов характер на портиерната за изтеклия месец, определяне размера на месечната вноска /фиксирана или чрез възстановяване/, мерки срещу закъснели или отказали да плащат месечната вноска. Всички тези данни изведени от решението на ОС дават основание да се приема, че на практика е взето решение, че месечната вноска

не се определя предварително като цифрово изражение, а се изготвя впоследствие на базата изготвен отчет за действително заплатени разходи за предходния месец, изготвяне на списък с посочване на броя задължени лица, посочване на размера на дължимата вноска, представляваща разделяне на сумата за направени разходи за предходния месец на броя на задължените за същия месец лица, както и обявяване на тези документи на членовете на ЕС. В потвърждение на тези изводи на настоящата инстанция са именно неоспорените и приложени като доказателства по делото- Отчети за извършени разходи за управление и поддръжка на общи части на ЕС; Протоколи за извършена проверка на броя не живеещите в ЕС; Списъци на собственици, обитатели, ползватели и техните семейства; Съобщения за размер на дължима месечна вноска, от които се установява надлежно визираните суми, в резултат на извършени конкретни разходи и съответно сведени до живущите в ЕС.

При тези данни, следва да се посочи, че няма основание да не бъде прието, че разходите за управление на етажната собственост се дължат на същата от собствениците на обекти в нея. Последните нямат договорни отношения с управителя на същата, а такива се създават между него и самата етажна собственост. Именно последната събира по силата на решенията на общите си събрания тези средства от собствениците на самостоятелни обекти и след това се разплаща с управителя. Поради това титуляр на въпросните вземания в случая е именно етажната собственост спрямо неизрядните собственици, какъвто в случая се явява ответницата.

Поради неизпълнението на обсъдените задължения по горното решение се е породило и правото по чл.38, ал.2 от ЗУЕС на етажната собственост чрез надлежния си представител да упражни събирането им, което е установено по надлежния ред.

Въззивният съд не намира, че следва да приеме за основателно и възраженията в насока, че първоинстанционният съд след като не е обсъдил своевременно заявените релевантни възражения и не се е произнесъл по заявената и поддържана теза, отричаща спорното право е допуснал особено тежък порок, вадещ до очевидна неправилност на решението и въз основа на това се мотивира искане за връщане на делото за ново произнасяне. Такава хипотеза не може да се приеме в случая, че е налице. Настоящата инстанция,

както посочи по-горе възприема изцяло съображенията на първоинстанционния съд и дори да се приеме в частност, че няма цялостно произнасяне по всички възражения на ответницата, то това не е основание за отмяна на решението. В случая от страна на последния съд са изложени по-горе подробни съображения по съществото на спора, като настоящата инстанция, като втора, първа инстанция има правомощията да изложи допълнителни мотиви, ако не е налице произнасяне. Няма произнасяне на съда по осъдителен иск, а напротив произнасянето е по надлежно предявен установителен иск. На практика не се установяват такива нарушения от първата инстанция както процесуални, така и по приложението на материалния закон, за да се постанови исканото връщане.

При тези съображения в насока неприемане възраженията изложени във въззивната жалба и съвпадане на крайните правни изводи на първоинстанционния и въззивния съд, а решението, като правилно и законосъобразно в неговата обжалвана част следва да се потвърди, а подадената въззивна жалба, като неоснователна следва да се остави без уважение.

Решението в останалата му отхвърлителна част за разликата от 244,84лв. до размера от 259,40лв., не е обжалвано от страните по делото, с оглед на което е и влязло в законна сила.

По отношение на подадената частна жалба.

В конкретният казус се обжалва постановеното от първоинстанционният съд Определение №7593/13.07.2022г., с което е изменено Решение №1293 от 15.04.2022г., постановено по гр.д.№7109/2021г. по описа на РС- П., в частта за разноските, като е намалена присъдената на ищеца Етажна собственост на сграда с административен адрес: гр.П., бул.“С.П.“ №2, с Председател на Управителен съвет П. В. В., сума от 613,52лв. на 160,46лв.

Като основание за това е прието от районният съд, че в исковото и заповедното производство са представени фактури, подписани от ищеца и процесуалния представител, в които е записано, че плащането следва да се извърши съответно „в брой на 28.04.2021“ и „в брой“. Счетено е, че тези документи удостоверяват уговарянето на възнагражденията, но не и тяхното плащане от страната. Прието е, че е необходимо да бъде удостоверено

изявление, че уговорената сума е платена на същата дата.

Съгласно дадените задължителни за съдилищата указания в т.1 в Тълкувателно решение №6/2012г. от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, за да бъдат присъдени разноси на страната тя следва да е доказала действителното извършване на разходите по делото. Фактурирането не е равнозначно на заплащане на уговореното възнаграждение, както и посочването във фактурата на начин на плащане на задължението в брой не означава, че сумата е заплатена реално. С оглед на това и изпълнение на дадените задължителни указания по тълкуване на закона, следва да бъдат представени доказателства за реално заплащане на фактурираните разноси. Представената фактура отразява факта, че етажната собственост дължи на адвоката възнаграждение в посочения размер, както и че уговореното плащане е в брой. Когато плащането се извършва в брой, следва да бъдат представени доказателства за заплатеното по фактурата, каквито по делото не са представени.

При тези данни настоящата инстанция няма основание да не сподели изводите на първоинстанционния съд, че искането за присъждане на адвокатско възнаграждение, както в заповедното, така и в исковото производство е неоснователно поради липса на доказателства за заплащането му.

С оглед на тези съображения, подадената частна жалба, като неоснователна следва да се остави без уважение, а обжалваното определение, като правилно и законосъобразно се потвърди.

При този изход на делото, разноси не се дължат и не следва да бъдат присъждани, като такива се претендират единствено от страна на въззивника за държавна такса в размер на 25лв. по подадената от него въззивна жалба

Водим от гореизложеното, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1293 от 15.04.2022г., постановено по гр.дело №7109/2021г. по описа на РС- П., в неговата обжалвана част.

ПОТВЪРЖДАВА Определение №7593/13.07.2022г., постановено по гр.д.№7109/2021г., по описа на РС- П., с което е изменено Решение №1293 от

15.04.2022г., постановено по гр.д.№7109/2021г. по описа на РС- П., в частта за разноските

Решението е окончателно и не подлежи.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____